

РЕШЕНИЕ

№ 1808

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 101-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В. Н. ЙОРДАНОВА

при участието на секретаря Б. П. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от В. Н. ЙОРДАНОВА Административно наказателно дело № 20231110202243 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на С. Д. Д. с ЕГН *****, с постоянен адрес /адрес/, чрез адв. Н. В. – Адвокатска колегия Търговище, срещу Наказателно постановление № BG08052022/5800/P8-886/25.10.2022 г., издадено от Директора на Националното тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) – гр. София, с което на жалбоподателя, на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лв. /хиляда и осемстотин лева/.

Жалбоподателят не е доволен от издаденото наказателно постановление и моли същото да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Същият излага доводите си за допуснати в хода на административно-наказателното производство множество съществени нарушения на процесуалните правила, които са самостоятелно основание за отмяна на крайния административен акт. В тази връзка се сочи, че както в акта, така и в наказателното постановление липсва каквото и да е отразяване

относно авторството на процесното нарушение. И в двата акта единствено се сочи, че жалбоподателят е бил водач на МПС по време на извършване на проверката, но не и при извършване на нарушението, за което е ангажирана отговорността му. Оттук следва, че авторството на деянието се крепи на предположение, което е недопустимо в административно-наказателното производство. На следващо място, макар и да не се споменава в НП, процесното МПС, с което е бил осъществен превозът е собственост на „Е.Л.“ ЕООД. Налице е договор с предплатен баланс между посоченото дружество и „Интелигентни трафик системи“ АД за предоставяне на услуга за електронно събиране на пътни такси на база изминато разстояние и на база време. При движението на процесното МПС по посочения участък същото е имало налично и включено бордово устройство, което е отговаряло на техническите изисквания за целите на тол таксуването. От приложена разпечатка – детайлна справка по датата на пътуването се установява, че от бордовото устройство са били подавани тол данни и отчитани тол такси, което означава, че водачът, който и да е бил той, е изпълнил задълженията си по установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП. На следващо място според жалбоподателя и АУАН, и НП не отговарят на изискванията на ЗАНН по чл.42, респ. чл.57 от с.з., доколкото в тях не е посочена разпоредбата, която се счита за нарушена. Единствено е отразена санкционната норма, въз основа на която е ангажирана отговорността на жалбоподателя.

В условията на алтернативност жалбоподателят излага становище за наличие на маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Въззиваемата страна – Директор на Националното тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ редовно призована, не изпраща представител и не релевира становище по жалбата.

Софийски районен съд, след като разгледа жалбата, обсъди доводите в нея и се запозна с материалите по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

С акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № BG08052022/5800/P8-886 от 08.05.2022 г., съставен от Д. Д. А. на длъжност

„инспектор“ в отдел „Пътни такси и разрешителен режим“ при „Териториална дирекция „ТД Митница София“, е установено, че на 08.05.2022 г. в 13:26 часа на граничен контролно-пропускателен пункт „Кулата“ контролните органи от териториалното поделение на Агенция „Митници“ са установили движещото се в направление „излизане“ от територията на Република България пътно превозно средство – влекач, марка и модел „Скания Р 440“ с рег. № XXXXXX, с обща техническа допустима максимална маса над 3,5 тона /над 12 т./, оси, управлявано от жалбоподателя С. Д. Д. с ЕГН *****.

След извършена проверка било установено, че горепосоченото ППС с рег. № XXXXXX попада в категорията на пътни превозни средства, за които е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата /ЗП/. В 18:35 часа на 27.04.2022 г. часа горепосоченото ППС било засечено да се движи по път А-6, км.60+705, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за него не била заплатена пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Като място на нарушението е посочен път А-6, отсечка 60+705, Чепинци, за който се събира такса за изминато разстояние – тол такса, съгласно Приложение към т. 1 на Решение № 101 на МС от 20.02.2020 г. за приемане на Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние – тол такса.

За извършеното нарушение бил генериран доказателствен запис /доклад/ от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, който заедно с приложените към него статични изображения във вид на снимков материал, представлява доказателство за отразените в него обстоятелства относно ППС, неговата табела с регистрационен номер, дата, час и място на движение по участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа и местоположението на техническото средство /контролно устройство с идентификационен № 10192/ - част от системата.

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

В хода на извършената проверка, на 08.05.2022 г. жалбоподателят е заплатил дължимата такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП в размер на 119.00 лева.

Въз основа на горепосочения АУАН, е издадено процесното наказателно постановление № BG08052022/5800/P8-886/25.10.2022 г., на

Директора на Националното тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) – гр. София, с което на жалбоподателя С. Д. Д. с ЕГН *****, на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лв. /хиляда и осемстотин лева/.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства – показанията на свидетеля Д. Д. А., както и приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства.

При така очертаната фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, депозирана от надлежна страна в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на последното и нарушаващи правото на защита на жалбоподателя.

АУАН е съставен от оправомощено лице, в присъствието на свидетел. Така съставения АУАН отговаря на императивните изисквания относно съдържанието на същия, заложи в чл. 42 от ЗАНН. Актосъставителят е спазил срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. АУАН е бил предявен за запознаване и подписан от нарушителя, като в 6-месечния преклузивен срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е издадено и обжалването НП. НП е издадено от компетентен по смисъла на чл. 47, ал. 2 от ЗАНН орган, предвид инкорпорираните в производството писмени доказателства. Налице е припокриване на установените фактически обстоятелства и правни изводи между АУАН и НП, с оглед първият да е годна основа за издаване на втория акт.

В НП се сочи, че с деянието си жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДВП. Цитираната разпоредба предвижда, че водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на

изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв.

Съобразно възприетата от съда фактическа обстановка, в настоящия случай не може да се направи категоричен извод относно авторството на процесното административно нарушение. Безспорно се установява, че в 13:26 часа на 08.05.2022 г. на граничния контролно-пропускателен пункт „Кулата“ контролните органи от териториалното поделение на Агенция „Митници“ са осъществили проверка на пътното превозно средство – влекач марка и модел „Скания Р 440“ с рег. № XXXXXX, с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, което е било управлявано от жалбоподателя С. Д. Д.. Подобен факт обаче по никакъв начин не може да обоснове твърдението, че на 27.04.2022 г. в 18:35 часа, при преминаването му по път А-6, км 60+705, включен в обхвата на платената пътна мрежа, същото ППС е било управлявано отново от жалб.С. Д.. Същественото в случая е хронологичното несъответствие между двете събития – превозното средство е установено на изходящия граничен пункт цели 11 дни след неговото заснемане със съответното контролно устройство, и то на локация със значителна пространствена отдалеченост спрямо въпросния ГКПП.

Представеното с жалбата свидетелство за регистрация безспорно доказва, че процесното МПС е собственост на търговско дружество „Е.Л.“ ЕООД. При наличието на подобно обстоятелство, личността на жалбоподателя не може категорично да се асоциира с дейността по управление на превозното средство към конкретния момент, тъй като предоставянето на ползването върху съответното ППС в случая би могло да бъде реализирано спрямо всеки от служителите на дружеството.

По този начин не може безспорно да се приеме, че водачът, който е управлявал процесното ППС на датата на проверката, е същият, който е извършил въпросното нарушение. По делото не са налице доказателства в подкрепа на това, че на 27.04.2022 г. товарният автомобил е спиран за проверка от контролните органи или по друг начин е установен водачът на същия към тази дата. Ето защо наказващият орган, чиято е доказателствената

тежест, не е ангажирал категорични доказателства, установяващи по необходимия несъмнен начин, че именно санкционираното лице е управлявало процесното ППС и на 27.04.2022 г.

Необходимо е било, преди съставянето на АУАН или преди издаването на наказателното постановление /арг. от чл. 53, ал. 2 от ЗАНН/, съответните длъжностни лица да съберат доказателства, които по достатъчно категоричен начин да обосноват авторството на процесното нарушение като установят самоличността на неговия извършител. В този смисъл настоящият състав счита, че административнонаказващият орган не е ангажирал доказателства, които в нужната степен да установяват, че на посочената в АУАН и в наказателното постановление дата именно жалбоподателят е извършил посоченото нарушение.

По силата на на [чл. 102, ал. 2 ЗДвП](#) собственикът е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство, не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по [чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата](#) според категорията на пътното превозно средство. Съвместният прочит на нормите на [чл. 102, ал. 2 ЗДвП](#) и чл.179, ал.3 от с. з. налага недвусмисления извод, че понятието водач в хипотезата на чл.179, ал.3 изисква на първо място да се установи кой е собственикът на МПС и той да даде обяснение кой го е управлявал на посочената дата, каквато възможност законът предоставя. След което следва да се премине към установяване на действителния водач на превозното средство, ако той е различен от собственика/в случая – от представляващия ЮЛ/. От своя страна АНО изобщо не е събрал доказателства кой е бил водач на ППС – товарен влекач на датата, на която е установено нарушението. В тази връзка и с АУАН, и с НП не е установено по категоричен начин най-същественото за ангажиране административно-наказателната отговорност обстоятелство, а именно – кой е извършителят на нарушението. Фактът, че наказаното лице не е възразило, че то е управлявало превозното средство не поражда презумпция в негова вреда. Задължение на административно-наказващият орган е да установи извършителят на нарушението, за да може да му наложи наказание.

С оглед изхода на делото, и направеното изрично искане от

процесуалния представител на жалбоподателя в хода на съдебното производство, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати в полза на жалбоподателя сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща заплатено от последния адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело (съгласно приложения на л.10 от делото договор за правна защита и съдействие от 25.01.2023 г.), което отговаря на фактическата и правна сложност на делото.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № BG08052022/5800/P8-886/25.10.2022 г., издадено от Директора на Националното тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) – гр. София, с което на жалбоподателя С. Д. Д. с ЕГН *****, с постоянен адрес /адрес/, на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лв. /хиляда и осемстотин лева/.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на жалбоподателя С. Д. Д. с ЕГН *****, с постоянен адрес /адрес/, сума в размер на **400 лв. /четиристотин лева/**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред настоящата съдебна инстанция .

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - София град в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____